

Oändligheten på Norra Vallgatan

Daniel Helsing

På Norra Vallgatan i Malmö, insprängt mellan gråbeigea byggnader, ligger ett ljusblått hus, ganska smalt och fyra våningar högt. Det byggdes i slutet av 1800-talet och var ursprungligen ett flerfamiljs-hus, men på 1920-talet gjordes det om och blev Hotell Norrvalla. I mitten av århundradet var det ett livligt och internationellt hotell där bland andra politikern och diplomaten Pierre Schori (f. 1938) växte upp. Under de sista tre årtiondena, innan hotellet stängde vid årsskiftet 2018/19, fungerade det som ett härbärge – Malmö stad hyrde rummen åt hemlösa och socialt utsatta människor. Men verksamheten fick kritik av miljöförvaltningen för undermåliga boendeförhållanden, och när nya ägare tog över 2019 stängdes hotellet. Det finns nu planer på att renovera huset. Tills vidare hyrs det av konst- och kultur-

föreningen PLX, som anordnar utställningar och konserter i lokalerna.

Under våren 2025 curerade Filip Mayer utställningen "[one, two, three ... ∞]" på Hotell Norrvalla. I eventbeskrivningen på Facebook kan man läsa: "PLX invites you to a group show with Hilbert's analogy of the infinite hotel as a point of departure (from the lecture 'Über das Unendliche' [*About the Infinite*])." I nämnda föreläsning, som gavs för precis hundra år sedan, illustrerar David Hilbert den matematiska oändlighetens kontraintuitiva egenskaper. Föreställ dig ett fullbelagt hotell, säger han, med oändligt många rum. Nu kommer ytterligare en person och vill checka in för natten. "Självklart!", säger föreståndaren, varpå han ber gästen i rum 1 att flytta till rum 2, gästen i rum 2 till rum 3, och så vidare. Se-

dan kommer oändligt många nya gäster. "Självklart!", upprepar föreståndaren och ber gästen i rum 1 att flytta till rum 2, gästen i rum 2 till rum 4, gästen i rum 3 till rum 6, och så vidare. Trots att hotellet är fullt finns det alltid utrymme för fler gäster – i själva verket oändligt många.

Jag går på vernissagen en solig eftermiddag i slutet av april. Ett tjugotal konstnärer finns representerade i utställningen. Det finns antagligen rum för fler – i eventbeskrivningen avslutas listan över namn med "... TBA ..." ("To Be Announced"). När man går igenom utställningen, rum för rum, våning för våning, upptäcker man dock att den har ett slut. Man lämnar tredje våningen och går till den fjärde, en vindsvåning med ett stort allrum, flera smårum och ett kök. Här finns ingen konst, snarare möbler, jackor och snacks. Lite längre bort står några och röker i ett takfönster.

Utställningen själv är lika varierad som gästerna på ett hotell. Oljemålningar samsas med videoinstallationer och skulpturer.

Filip förklarar att han ser rollen som curator som möjliggörare: konstnärerna är fria att göra vad de vill. Det är lite karnevalsstämning över det hela: brokigt, färgglatt, lustfyllt. Filip berättar också att nya konstverk tenderade att anländas under tillkomstprocessen och att det alltid fanns plats för dem, hur många verk som än hade satts upp. Samtidigt hade förstås inte oändligt många fler verk fått plats. Hilberts hotell är ett tankeexperiment som inte kan konstrueras i vår verklighet. I vår verklighet, begränsad som den är i tid och rum, kan oändligheten aldrig vara annat än en metafor eller ett abstrakt begrepp. Eller?

Tänk om vi i stället för att säga att verkligheten är begränsad skulle säga att den är oändlig. Vad skulle det betyda?

Man kan säga många saker utan att de har någon djupare betydelse. Man kan säga att månen består av ost. Men till skillnad från vad som är fallet med sådana typer av utsagor är det svårt att undvika känslan att åtminstone vissa

upplevelser faktiskt inrymmer en oändlighet. Det finns upplevelser som är "oändligt" värdefulla. Existensen själv är "oändligt" mystisk. Här betyder "oändlighet" något i stil med "utan slut" – känslan är att ingen förklaring kan närma sig det värdefulla och det mystiska på ett rimligt och rättvisande sätt. Varje verbal utsaga skär ut ett stycke ändlighet och kvar är likväl oändligheten.

Konsten, när den är som bäst, är oändlig i just denna bemärkelse.

Känslan av att gå omkring på "[one, two, three ... ∞]" närmar sig också

oändligheten. De tre första våningarna har identisk planlösning, med många väggar, hörn och små rum, vilket sammantaget gör att man stundtals blir förvirrad och inte riktigt vet var man befinner sig. Tidens förankring i nuet upphävs för ett ögonblick.

Till slut hamnar jag dock på fjärde våningen med några vänner och en cigg i handen och ser hur röken ringlar sig upp i natthimlen. Natten har ett slut, men det känns inte så.

Gustav Wideberg (utan titel) ur utställningen [one, two, three ... ∞]

Utställning:[one, two, three ... ∞]

25 april – 30 maj 2025

Norra Vallgatan 32, Malmö

Curator: Filip Mayer

Medverkande konstnärer:

Ernst Skoog

Jacob Broms Engblom

Elisabeth Östin

Kalle Lindmark

Gustav Wideberg

Martins Kohout

Dagmar Moldovanu

Frans Felix Ahlberg

Ossian Theselius

Ruby Nilsson

Jacob Habinic

Patsy Lassbo

Alexander Höglund

Kajsa Andrea Blom

Jay Yoon

Casandra Cornelio

Mattias Eliasson

Märta Hansson

Kristin Evy

Mandy Bernard

Madeleine Andersson

Sebastian Blomqvist

Till höger:
Jacob Broms
Engblom, *Loading
Channels* ur utställ-
ningen [one, two,
three ... ∞]

Till vänster:
Sebastian Blomqvist
(utan titel) ur utställ-
ningen [one, two,
three ... ∞]